

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2008. március 13.*

A C-125/06. P. sz. ügyben,

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2006. február 28-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: K. Banks és M. Huttunen, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek,

a többi fél az eljárásban:

az **Infront WM AG**, korábban FWC Medien AG, ezt követően KirchMedia WM AG (székhelye: Zug [Svájc], képviseli: M. Garcia solicitor)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Francia Köztársaság,**

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága,

az **Európai Parlament,**

az **Európai Unió Tanácsa**

beavatkozók az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, Juhász E. és J. Malenovský (előadó) bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. október 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésében az Európai Közösségek Bizottsága az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-33/01. sz., Infront WM kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-5897. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a Bizottságnak a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságához címzett, 2000. július 28-i levelében szereplő határozatát (a továbbiakban: vitatott aktus).

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

- ² Az 1997. június 30-i 97/36/EK parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok törvényi, rendeleti vagy közigazgatási intézkedésekben megállapított, televíziós műsorszolgáltató tevékenységre vonatkozó egyes rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 1989. október 3-i 89/552/EGK tanácsi irányelv (HL L 298., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 224. o.) (a továbbiakban: 89/552 irányelv) célja a Közösségen belül sugárzott televíziós műsorok szabad vételének és közvetítésének biztosítása, azon minimális jogszabályok előírásával, amelyeknek a tiszteletben tartását a tagállamoknak meg kell követelniük a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatóktól.

3 A 97/36 irányelv (18) és (19) preambulumbekzdésének szövege a következő:

„(18) [...] lényeges, hogy a tagállamok intézkedéseket hozhassanak az információhoz való jog védelmére és a társadalom számára kiemelten jelentős nemzeti, illetve nem nemzeti események televíziós közvetítéséhez való széles körű nyilvános hozzáférés biztosítására, mint például az olimpiai játékok, a labdarúgó-világbajnokság és az európai labdarúgó-bajnokság [helyesen: labdarúgó-Európa-bajnokság]; ebből a célból a tagállamok jogában áll a közösségi joggal összhangban lévő intézkedések meghozatala, melyek célja a joghatóságuk alá tartozó, az ilyen események kizárólagos műsorközvetítési jogaival rendelkező műsorszolgáltatók gyakorlatának szabályozása;

(19) [...] a közösségi keretekben szükséges intézkedéseket hozni a lehetséges jogi bizonytalanság és piaci torzulások elkerülésére, és a televíziós szolgáltatások szabad forgalmazásának egyeztetésére azzal a szükséglettel, hogy megakadályozzák a jogos általános érdekeket védő nemzeti intézkedések megkerülésének lehetőségét [helyesen: mivel közösségi keretek között intézkedéseket kell hozni a jogi bizonytalanság és a piaci torzulások elkerülése érdekében, valamint a televíziós szolgáltatások szabad forgalmazásának és a jogos általános érdekeket védő nemzeti intézkedések esetleges megkerülése megakadályozásának összehangolása érdekében].”

4 A 89/552 irányelv 1. cikkének b) pontja alapján „műsorszolgáltató” az a természetes vagy jogi személy, aki szerkesztői felelősséget vállal a televíziós műsorrend összeállításáért, és aki ezeket közvetíti, vagy harmadik felek bevonásával közvetítetteti.

5 A 89/552 irányelvnek a 97/36 irányelvvvel beiktatott 3a. cikke értelmében:

„(1) Minden tagállam hozhat intézkedést a közösségi jog szerint annak biztosítására, hogy a joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatók kizárólagos alapon ne

közvetíthessenek az adott tagállam társadalma számára kiemelten jelentős eseményeket oly módon, hogy az adott tagállamban a közönség jelentős részét kizárják az ilyen események közvetítésének lehetőségéből élő vagy későbbi közvetítés útján az ingyenes televíziós szolgáltatásban [helyesen: megfosztják attól a lehetőségtől, hogy élőben vagy későbbi, ingyenes televíziós szolgáltatás révén történő közvetítés során kövessék az ilyen eseményeket]. Amennyiben így jár el, az érintett tagállam jegyzéket készít azokról a meghatározott nemzeti, vagy nemzeti eseményekről, amelyeket a társadalom számára kiemelkedő jelentőségűnek tart. Ezt világos és átlátható módon teszi meg, a szükséges és hatékony időhatáron belül. Ennek az eljárásnak a keretében az érintett tagállam azt is meghatározza, hogy az ilyen események teljes vagy részleges élő közvetítésben kerüljenek műsorra, vagy ahol a közérdeknek megfelelően szükséges vagy alkalmas, objektív okoknál fogva teljes vagy részleges későbbi közvetítésre kerüljön sor.

(2) A tagállamok haladéktalanul értesítik a Bizottságot minden olyan intézkedésről, amelyet az (1) bekezdéssel kapcsolatban hoznak. Az értesítéstől számított három hónapon belül a Bizottság köteles igazolni, hogy az ilyen intézkedések megfelelnek a közösségi jognak, és erről tájékoztatják a további tagállamokat [helyesen: a többi tagállamot]. A Bizottság kikéri a 23a. cikk alapján létrehozott bizottság állásfoglalását. A Bizottság továbbá haladéktalanul megjeleníti a meghozott intézkedéseket az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*, és legalább évente egyszer kiadja a tagállamok által hozott intézkedések összesített jegyzékét.

(3) A tagállamok kötelesek biztosítani megfelelő eszközökkel jogrendszerük keretein belül, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók ezen irányelv közzétételének napját követően az említett műsorszolgáltatók által vásárolt kizárólagos jogokat nem gyakorolják oly módon, hogy egy másik tagállamban a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy kövessék azokat az eseményeket, amelyeket az adott másik tagállam az előző bekezdések szerint megjelölt, teljes körű vagy részleges élő közvetítés, vagy ahol a közérdekű objektív okoknál fogva szükséges vagy megfelelő, teljes körű vagy részleges közvetítés útján az ingyenes televízióban, amint azt az (1) bekezdés szerint a másik tagállam meghatározta [helyesen: valamely másik tagállamban a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy – e másik tagállam által az (1) bekezdés szerint meghatározott módtól függően – teljes körű vagy részleges élő közvetítés során, illetve – ahol a közérdekű objektív okoknál fogva szükséges vagy megfelelő – későbbi, ingyenes televíziós szolgáltatás révén történő teljes körű vagy részleges közvetítés útján kövessék azokat az eseményeket, amelyeket az adott másik tagállam az előző bekezdések szerint megjelölt.]”

A nemzeti szabályozás

- 6 A televíziós műsorszolgáltatásról szóló 2000. évi rendelettel (The Television Broadcasting Regulations [2000]) módosított, a műsorszolgáltatásról szóló 1996. évi törvény (Broadcasting Act [1996]), a továbbiakban: a műsorszolgáltatásról szóló törvény) IV. részének 98. és 101. cikke értelmében:

„98. A szolgáltatások csoportjai

- (1) A jelen rész alkalmazásában az Európai Gazdasági Térséghez (a továbbiakban: EGT) tartozó televíziós műsorszolgáltatások és műholdas közvetítő szolgáltatások az alábbi két csoportba kerülnek felosztásra:

- a) az EGT-hez tartozó azon televíziós műsorszolgáltatások és műholdas közvetítő szolgáltatások, amelyek újabb rendelkezésig megfelelnek az előírt feltételeknek, valamint

- b) minden egyéb, az EGT-hez tartozó televíziós műsorszolgáltatás és műholdas közvetítő szolgáltatás.

- (2) E cikk keretében az adott szolgáltatásnak a következő »előírt feltételeknek« kell felelnie:

- a) a szolgáltatás fogadása térítésmentes legyen, és

- b) a szolgáltatás az Egyesült Királyság lakosságának 95%-a által fogható legyen.

[...]

101. A jegyzékben szereplő események televíziós műsorszolgáltatásával kapcsolatos korlátozások

- (1) Azok a televíziós műsorszolgáltatók, amelyek a 98. cikk (1) bekezdésében meghatározott csoportba tartozó szolgáltatást biztosítanak (»első szolgáltatás«), amelyet az Egyesült Királyság egész területére vagy annak egy részére sugároznak, a szóban forgó szolgáltatás keretében nem közvetíthetik élő adásban a jegyzékben szereplő valamely esemény egy részét vagy egészét [a független televíziós] bizottság (a továbbiakban: CIT) előzetes hozzájárulása nélkül, hacsak:
- a) valamely más, az e bekezdésben meghatározott másik csoportba tartozó televíziós műsorszolgáltató (»második szolgáltatás«) nem szerezte meg annak jogát, hogy a második szolgáltatásba illessze az esemény egészének vagy egy részének élő adásban történő közvetítését, és
 - b) az a terület, ahol a második szolgáltatást sugározzák, lefedi, vagy magában foglalja annak a területnek (majdnem) egészét, ahol az első szolgáltatást fogják.

[...]”

- 7 Ezekről a rendelkezésekről a 89/552 irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése szerint értesítették a Bizottságot, valamint közzétették őket az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2000. C 328., 2. o.).
- 8 Az említett 101. cikk (1) bekezdése szerinti hozzájárulást befolyásoló tényezőket a jegyzéken szereplő sport- és egyéb eseményekre vonatkozó független televíziós bizottsági kódex (Independent Television Commission Code on Sports and other Listed Events) módosított változata tartalmazza.

A jogvita előzményei

- 9 A jelen jogvitának a megtámadott ítélet 7–22. pontjában kifejtett előzményeit az alábbiak szerint lehet összefoglalni.
- 10 Az Infront WM AG (a továbbiakban: Infront) – korábban FWC Medien AG, ezt követően KirchMedia WM AG – sportesemények televíziós közvetítése jogainak megszerzésével, kezelésével és kereskedelmével foglalkozik. E jogokat általában az adott sportesemény szervezőjétől szerzi meg, és az így megszerzett jogokat továbbértékesíti a műsorszolgáltatók részére.
- 11 1996. szeptember 10-én az Infront anyavállalata szerződést kötött a Nemzetközi Labdarúgó-szövetséggel (FIFA) a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogok átengedéséről, a 2002. és a 2006. év vonatkozásában. Az anyavállalat a szerződés értelmében megszerezte ezen eseményeknek az európai kontinens államaiba történő közvetítése kizárólagos jogát. E jogot a későbbiekben átengedte az Infrontnak.

- 12 A 89/552 irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének megfelelően az Egyesült Királyság 1998. szeptember 25-i és 2000. május 5-i leveleivel értesítette a Bizottságot az e cikk (1) bekezdése alapján hozott intézkedésekről.
- 13 2000. július 28-án a Bizottság Oktatásügyi és Kulturális Főigazgatóságának főigazgatója elküldte az Egyesült Királyságnak a vitatott aktust, amely a következőket tartalmazta:

„2000. május 5-i levelében, amely 2000. május 11-én érkezett a Bizottsághoz, [az Egyesült Királyság] Európai Unió mellett működő állandó képvisellete az Egyesült Királyság számára nemzeti jelentőségű események televíziós közvetítésére vonatkozó nemzeti intézkedésekről értesítette a Bizottságot. [...]

Közlöm Önökkel, hogy az elfogadott intézkedéseknek a [...] [89/552] irányelvvel való összeegyeztethetőségére irányuló vizsgálatát követően, az Egyesült Királyság audiovizuális választékára vonatkozó, rendelkezésre álló ténybeli elemeket figyelembe véve, a [...] Bizottságnak nem áll szándékában vitatni az Önök hatóságai által bejelentett intézkedéseket.

A [...] [89/552] irányelv 3a. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bizottság a bejelentett intézkedéseket megjelenti a [Hivatalos Lapban].”

- 14 A Bizottság 2000. november 18-án közzétette ezeket az intézkedéseket a Hivatalos Lapban. Az intézkedések a műsorszolgáltatásról szóló törvény IV. részének 98. és 101. cikkét, valamint az Egyesült Királyság által megjelölt, a társadalom számára kiemelten jelentős események (a továbbiakban: megjelölt események) jegyzékét tartalmazzák. Ezen események között szerepelnek a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntői is.

- 15 A Bizottság által folytatott, az említett intézkedések vizsgálatára irányuló eljárás során az Infront két levelet küldött a Bizottságnak, amelyekben arra hivatkozott, hogy a megjelölt események jegyzékét nem lehet jóváhagyni, mivel az mind a 89/552 irányelv 3a. cikkével, mind pedig a közösségi jog egyéb rendelkezéseivel összeegyeztethetetlen.
- 16 Az Infront ezt követően, a 2000. december 7-i levelében kérte a Bizottságtól annak megerősítését, hogy a Bizottság a megjelölt események jegyzéke vonatkozásában befejezte a 89/552 irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése szerinti vizsgálatot, valamint hogy a Bizottság tájékoztassa őt az eljárás kimeneteléről, ideértve az általa hozott, a tárgyat érintő esetleges intézkedéseket is. A Bizottság azt válaszolta az Infrontnak, hogy az eljárás befejeződött, a megjelölt események jegyzéke pedig az említett irányelvvvel összeegyeztethetőnek bizonyult.
- 17 Az Infront ennek következtében keresetet indított az Elsőfokú Bíróság előtt a vitatott aktus megsemmisítése iránt.
- 18 A Bizottság elfogadhatatlansági kifogást emelt. Azt állította, hogy nem fogadott el semmilyen megtámadható jogi aktust a 89/552 irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése alapján, az Infrontot pedig sem közvetlenül, sem személyében nem érinti a vitatott aktus.

A megtámadott ítélet

- 19 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben elutasította az elfogadhatatlansági kifogást, és elfogadhatónak nyilvánította a keresetet.

- 20 Először is úgy ítélte meg, hogy a vitatott aktus lezárja a 89/552 irányelv 3a. cikkének (2) bekezdésében szabályozott eljárást, amely rendelkezés értelmében a Bizottságnak vizsgálnia kell az e cikk (1) bekezdése alapján elfogadott nemzeti intézkedések közösségi joggal való összeegyeztethetőségét. A Bizottság által jóváhagyott intézkedések Hivatalos Lapban történő közzététele lehetővé teszi a többi tagállam számára, hogy ezekről tudomást szerezzenek, és következésképpen meg tudjanak felelni az irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeiknek, az intézkedések e rendelkezés révén létrehozott kölcsönös elismerésének rendszerén belül.
- 21 A vitatott aktus tehát az Elsőfokú Bíróság szerint joghatásokat vált ki a tagállamok tekintetében, mivel előírja a szóban forgó nemzeti intézkedések Hivatalos Lapban történő közzétételét, és e közzététel hatásaként kezdetét veszi az intézkedések kölcsönös elismerésének a 89/552 irányelv 3a. cikke (3) bekezdésében előírt mechanizmusa. A vitatott jogi aktus így az EK 249. cikk szerinti határozatnak minősül, annak ellenére, hogy az említett irányelv 3a. cikke nem hivatkozik kifejezetten a Bizottság által elfogadott „határozatra”.
- 22 Az Elsőfokú Bíróság másodszor azt vizsgálta, hogy ez az aktus közvetlenül érinti-e az Infrontot. Emlékeztetett arra az ítélkezési gyakorlatra, mely szerint ahhoz, hogy valamely személyt egy közösségi jogi aktus az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül érintsen, a szóban forgó közösségi jogi aktusnak közvetlen joghatásokat kell kiváltania az érintett jogi helyzete tekintetében, alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie, amely csak a közösségi jogból eredhet, köztes jogszabályok alkalmazása nélkül (lásd a C-386/96. P. sz., Dreyfus kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2309. o.] 43. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 23 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy mivel az Infront a televíziós közvetítési jogait egy, az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltató számára engedi át az e tagállamban történő televíziós közvetítés céljából, az Egyesült Királyság hatóságai által elfogadott intézkedések a vitatott aktushoz viszonyítva

önálló jogi léttel rendelkeznek. Amennyiben a bejelentett intézkedések az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatók tekintetében a műsorszolgáltatásról szóló, e tagállamban hatályos törvény, nem pedig a vitatott aktus értelmében alkalmazandók, az Infront nem minősül közvetlenül érintettnek.

- 24 Ezzel szemben csak az Egyesült Királyság által bejelentett intézkedéseket a közösségi joggal összeegyeztethetőnek minősítő és a Hivatalos Lapban történő közzétételüket előíró vitatott aktus teszi lehetővé, hogy a 89/552 irányelv 3a. cikkének (3) bekezdésével létrehozott kölcsönös elismerés mechanizmusa hatékonyra váljon. Következésképpen – ezen állítás szerint – ez az aktus érvényesíti az említett intézkedéseket, kizárólag a többi tagállam részéről történő kölcsönös elismerés érdekében.
- 25 Az Elsőfokú Bíróság ezen kívül megállapította, hogy mivel a 89/552 irányelv 3a. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott nemzeti intézkedések kölcsönös elismerése a Bizottság általi jóváhagyásuktól és a Hivatalos Lapban történő közzétételüktől függ, e közzététel után a vitatott aktus semmilyen mérlegelési lehetőséget nem hagy a tagállamok számára a kötelezettségeik teljesítését illetően. Ugyanis, jóllehet a vizsgálat azon módzatait, amelyek szerint a tagállamok a 89/552 irányelv 3a. cikkének (3) bekezdésével létrehozott kölcsönös elismerés mechanizmusa keretében eljárni kötelesek, minden tagállam maga határozza meg az e rendelkezést átültető jogszabályában, e hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók tiszteletben tartsák a Bizottság által elfogadott és a Hivatalos Lapban közzétett nemzeti intézkedésekben megjelölt események közvetítésének feltételeit.
- 26 Az Elsőfokú Bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az Infrontot közvetlenül érinti a vitatott aktus, mivel az lehetővé teszi az Egyesült Királyság által a 89/552 irányelv 3a. cikkének (1) bekezdése alapján hozott intézkedések többi tagállam által történő kölcsönös elismerése mechanizmusának végrehajtását.

- 27 Harmadszor, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az említett aktus személyében is érinti az Infrontot. Az aktus a felperest sajátos minőségében, vagyis a megjelölt események televíziós közvetítési jogainak kizárólagos birtokosaként érinti. Ugyanis, jóllehet a Bizottság által jóváhagyott és a Hivatalos Lapban közzétett nemzeti intézkedések nem kifejezetten az Infrontra mint az érintett televíziós közvetítési jogok közvetítőjére irányulnak, ezek az intézkedések megakadályozzák őt abban, hogy szabadon rendelkezhessek a jogaival, amennyiben korlátozzák e jogok valamely, az Egyesült Királyságon kívül letelepedett és az említett eseményt ez utóbbi államban közvetíteni szándékozó televíziós műsorszolgáltató számára történő kizárólagos átengedését.
- 28 Ezen kívül, még ha a FIFA-val kötött szerződések jogi érvényességét nem is érinti a vitatott aktus, jelentőséggel bír, hogy az Infront a szóban forgó televíziós közvetítési jogokat a 89/552 irányelv 3a. cikkének hatálybalépése, és még inkább az említett aktus elfogadása előtt szerezte meg.
- 29 Az ügy érdeme kapcsán az Elsőfokú Bíróság azzal az indokkal semmisítette meg a vitatott aktust, hogy azt, mivel az EK 249. cikk szerinti határozatnak minősül, hatáskör hiányában fogadták el. A Bizottság tagjaiból álló testülettel ugyanis nem került sor konzultációra, az aktust aláíró főigazgató pedig nem kapott a testülettől egyedi felhatalmazást.

A felek kérelmei

- 30 A Bizottság fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

- hozzon érdemi határozatot annak megállapításával, hogy az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset elfogadhatatlan;
- az Infrontot kötelezze a Bizottságnak az elsőfokú eljárás és a fellebbezés során felmerült költségei viselésére.

³¹ Az Infront azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést, vagy
- utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelő ítélet hozatala végett, és
- a Bizottságot kötelezze a saját költségei, valamint az Infrontnak a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során felmerült költségei viselésére.

A fellebbezésről

³² Az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy indíthat eljárást az olyan határozat ellen, amelyet ugyan egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti.

33 Fellebbezésének alátámasztásaként a Bizottság ez utóbbi két feltétel megsértésére alapított két jogalpra hivatkozik.

Előzetes észrevételek

34 E jogalapok vizsgálata előtt meg kell határozni a 89/552 irányelv és a vitatott aktus joghatásait, valamint alkalmazási körét.

35 A fenti irányelv 3a. cikkének (1) bekezdése értelmében minden tagállam hozhat intézkedést a közösségi jog szerint annak biztosítására, hogy a joghatósága alá tartozó műsorszolgáltatók kizárólagos alapon ne közvetíthessenek az adott tagállam társadalma számára kiemelten jelentős eseményeket oly módon, hogy a közönség jelentős részét megfosztják attól a lehetőségtől, hogy az eseményeket élőben vagy későbbi, ingyenes televíziós szolgáltatás révén történő közvetítés során kövessék. Ebből a célból az érintett tagállam jegyzéket készít az ilyen eseményekről.

36 Az említett irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése a Bizottság kötelezettségévé teszi, hogy vizsgálja meg, hogy az említett intézkedések összeegyeztethetőek-e a közösségi joggal, valamint hogy azokat közzétegye a Hivatalos Lapban. E cikk (3) bekezdése létrehozza a kölcsönös elismerés mechanizmusát, amely szerint a tagállamok kötelesek gondoskodni arról, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók ne kerülhessék meg a valamely más tagállam által ugyanezen cikk (1) bekezdésének alkalmazásával meghozott, a Bizottság által jóváhagyott és a Hivatalos Lapban közzétett intézkedéseket.

37 A fentieket tartalmazza a 97/36 irányelv (19) preambulumbekkezdése is, amelynek szövegéből következik, hogy a 89/552 irányelv 3a. cikke a jogos általános érdekeket védő nemzeti intézkedések esetleges megkerülésének megakadályozására irányul.

- 38 E rendelkezésnek megfelelően a Bizottság a vitatott aktussal arról értesítette az Egyesült Királyságot, hogy jóváhagyta az e tagállam által neki bejelentett intézkedéseket, valamint ezt követően közzétette azokat a Hivatalos Lapban. Mint az Elsőfokú Bíróság megállapította, ez az aktus így lezárta azt a vizsgálati eljárást, amelyet a Bizottságnak a 89/552 irányelv 3a. cikkének (2) bekezdése értelmében kell lefolytatnia. Az említett intézkedések Hivatalos Lapban történő közzététele lehetővé tette a többi tagállam számára, hogy ezekről tudomást szerezzenek, és meg tudjanak felelni az ugyanezen irányelv 3a. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeiknek.
- 39 A vitatott aktussal tehát kezdetét vette a kölcsönös elismerésnek a 89/552 irányelv 3a. cikke (3) bekezdésében előírt mechanizmusa, ebből következően pedig a vitatott aktus működésbe hozta a többi tagállam azon kötelezettségét, hogy gondoskodjanak arról, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók ne kerülhessenek meg az Egyesült Királyság által ugyanezen cikk (1) bekezdésének alkalmazásával meghozott intézkedéseket.
- 40 A fenti megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálni a Bizottság által hivatkozott jogalapokat.

A közvetlen érintettségre vonatkozó feltétel megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

- 41 A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jelen ítélet 22. pontjában említett ítélkezési gyakorlatot, amely az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerinti közvetlen érintettségre vonatkozó feltételt pontosítja.

- 42 A vitatott aktus mindenekelőtt nincs hatással az Infront jogi helyzetére. Az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamok részére írja elő annak kötelezettségét, hogy gondoskodjanak arról, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók az egyesült királysági közönség jelentős részét ne foszthassák meg attól a lehetőségtől, hogy bizonyos megjelölt eseményeket „ingyenes” televíziós szolgáltatás révén követhessenek. Ebből a célból tehát csak az ilyen szolgáltatókra hárulnak jogi kötelezettségek.
- 43 Feltéve, hogy az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamban letelepedett valamely díjköteles televíziótársaság esetleg ajánlatot kíván tenni a szóban forgó televíziós közvetítésre vonatkozó kizárólagos jogok megszerzése érdekében, a vele szemben előírt jogi korlátozások visszatartják ettől. Következésképpen az Infrontnak kevesebb potenciális ajánlattevője lesz, és valószínűleg kevésbé előnyös üzleti helyzetbe kerül az általa előírányozotthoz képest, ez pedig nem a jogi helyzetének megváltozása miatt történik, hanem kizárólag azon tény folytán, hogy nem talál annyi vásárlóra, mint amennyire számíthatott. Vagyis a vitatott aktusból közvetetten eredő gazdasági következményeket kell elviselnie, miközben a jogi helyzete változatlan marad.
- 44 Továbbá, még ezek a gazdasági következmények is teljesen kétségesek, mivel nincs olyan, az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamban letelepedett televíziós műsorszolgáltató, amely hajlandó lenne kifizetni azt a jelentős összeget, amelyet az Infront azoknak a megjelölt eseményeknek az Egyesült Királyságba történő közvetítési jogáért kér, amelyekre vonatkozóan ő maga kizárólagos televíziós közvetítési jogokkal rendelkezik. Márpedig az Elsőfokú Bíróságnak fel kellett volna hívnia az Infrontot, hogy bizonyítsa az ilyen ténybeli helyzet előfordulásának hihetőségét, valamint a vitatott aktusból eredő gazdasági kár valószínűségét. Az Elsőfokú Bíróság, amennyiben elmulasztotta megfelelően alkalmazni a bizonyítási terhet, tévesen alkalmazta a jogot.
- 45 Végül, az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a tagállamok nem rendelkeznek semmilyen mérlegelési lehetőséggel a 89/552 irányelv 3a. cikkének (3) bekezdésében előírt kötelezettségek teljesítését illetően. Kétségtelen, hogy a társadalom

számára kiemelten jelentősnek ítélt eseményeket és azok televíziós közvetítésének módját a bejelentő tagállam, ebből következően pedig az e cikk (2) bekezdése alkalmazásával meghozott bizottsági határozat állapítja meg. Az ilyen esemény közvetítésének mértéke azonban a gyakorlatban, e tagállam érdekeinek megfelelően jelentős mértékben függ attól a szabályozástól és döntéshozatali rendszertől, amelyet az említett 3a. cikk (3) bekezdése értelmében minden egyes tagállam kialakít. Ez a rendelkezés maga is kimondja, hogy a tagállamokra háruló feladatot „a megfelelő eszközökkel a jogrendszerük keretein belül” kell végrehajtani. Márpedig az egyes tagállamokban elért eredmények az egyes esetekben alkalmazott megközelítéstől függően nagyon különbözőek lehetnek. E feltételek mellett a vitatott aktusnak az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamok által történő végrehajtása jelentős mérlegelési lehetőség gyakorlását feltételezi.

- 46 Az Infront szerint az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a vitatott aktus közvetlenül érinti őt.

A Bíróság álláspontja

- 47 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk negyedik bekezdésében előírt feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező határozatnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, azt kívánja meg, hogy a kifogásolt közösségi intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon a jogalany jogi helyzetére, és ne hagyjon mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és közties szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik (lásd különösen a fent hivatkozott Dreyfus kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 43. pontját; a C-486/01. P. sz., Front national kontra Parlament ügyben 2004. június 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-6289. o.] 34. pontját és a Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2006. május 2-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3881. o.] 28. pontját).

- 48 Először azt kell megvizsgálni, hogy a vitatott aktus közvetlen hatást gyakorol-e az Infront jogi helyzetére.
- 49 A műsorszolgáltatásról szóló törvény 98. és 101. cikkéből következik, hogy az a televíziós műsorszolgáltató, amely kizárólagosan és élő adásban kíván valamely megjelölt eseményt közvetíteni, köteles beszerezni a CIT hozzájárulását, amennyiben a sugárzás az Egyesült Királyság egész területére vagy annak egy részére irányul. A jegyzéken szereplő sport- és egyéb eseményekre vonatkozó független televíziós bizottsági kódex szerint a hozzájárulást befolyásoló tényezőket lényegében azok a körülmények képezik, hogy a televíziós közvetítés jogainak értékesítése nyilvánosan bejelentésre kerüljön, és a televíziós műsorszolgáltatóknak tényleges lehetősége legyen e jogok ésszerű és méltányos feltételek mellett történő megszerzésére.
- 50 Mint az a jelen ítélet 35–39. pontjában megállapítást nyert, az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamok a vitatott aktus tényénél fogva kötelesek gondoskodni arról, hogy a joghatóságuk alá tartozó műsorszolgáltatók ne kerülhessék meg az Egyesült Királyság által a 89/552 irányelv 3a. cikke (1) bekezdésének alkalmazásával meghozott intézkedéseket, vagyis a megjelölt eseményeket ne közvetíthessék az említett intézkedésekből eredő követelményekkel ellentétes módon. Ebből következik, hogy e tagállamok kötelesek biztosítani, hogy az említett szolgáltatók ezeket az eseményeket ne közvetíthessék az Egyesült Királyság közönsége részére kizárólagosan és élő adásban, amennyiben az említett események televíziós közvetítésének jogait olyan értékesítési eljárás keretében szerezték meg, amely nem veszi figyelembe az előző pontban említett kritériumokat.
- 51 Az Egyesült Királyság által meghozott és a vitatott aktussal jóváhagyott intézkedések így az említett televíziós műsorszolgáltatókkal szemben bizonyos korlátokat szabnak abban az esetben, ha e szolgáltatók olyan megjelölt események közvetítését irányozzák elő, amelyekre vonatkozóan az Infront kizárólagos jogokat szerzett.

- 52 Mivel ezek a korlátok azokhoz a feltételekhez kötődnek, amelyek mellett e szolgáltatók megszerzik az Infronttól a megjelölt események televíziós közvetítésének jogait, az Egyesült Királyság által meghozott intézkedések és a vitatott aktus azzal a következménnyel járnak, hogy olyan újabb korlátozásokat állapítanak meg az Infrontot megillető jogok vonatkozásában, amelyek nem léteztek abban az időpontban, amikor e társaság megszerezte az említett közvetítési jogokat, és amelyek megnehezítik e jogok gyakorlását. A vitatott aktus így közvetlenül érinti az Infront jogi helyzetét.
- 53 A Bizottság ugyanakkor azt állítja, hogy az Infront jogi helyzete vonatkozásában az ilyen hatások valós bekövetkezése nem állapítható meg, mivel nem létezik olyan, az Egyesült Királyságon kívüli más tagállamban letelepedett műsorszolgáltató, amely a vitatott aktus hiányában érdeklődne az Infrontot megillető televíziós közvetítési jogok megvásárlása iránt, és amely a vitatott aktus elfogadása folytán akadályozva vagy korlátozva lenne e jogok megszerzésében. Az Elsőfokú Bíróság ezenkívül megfordította ebben a kérdésben a bizonyítási terhet.
- 54 Meg kell állapítani, hogy a közösségi jogalkotó a 3a. cikk (3) bekezdését kifejezetten azzal az indokkal iktatta a 89/552 irányelvbe, hogy előfordulhatnak olyan helyzetek, amelyekben adott tagállam joghatósága alá tartozó televíziós műsorszolgáltatók olyan esemény televíziós közvetítésére vásárolnak kizárólagos jogokat, amelyet valamely másik tagállam a társadalom számára kiemelten jelentősnek ítél, ezt az eseményt pedig oly módon közvetítik ez utóbbi tagállam közönsége részére, amely e közönség jelentős részét megfosztja attól a lehetőségtől, hogy ezt az eseményt követhesse.
- 55 Az Elsőfokú Bíróság a fentiekre vonatkozóan a megtámadott ítélet 148. és 149. pontjában foglalt állást. Egyrészt értékelte a társadalom számára kiemelten jelentősnek ítélt események határon átnyúló közvetítésének több olyan esetét, amelyek során a televíziós műsorszolgáltatók az említett módon jártak el. Másrészt úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem támasztotta alá azon állításait, amelyek szerint a televíziós közvetítések Egyesült Királyságon belüli piacának sajátossága a jelen esetben kizárja az ilyen helyzeteket. Az Elsőfokú Bíróság ezeket a körülményeket figyelembe véve

arra a következtetésre jutott, hogy a FIFA-labdarúgó-világbajnokság döntőinek televíziós közvetítési jogait nem feltétlenül olyan műsorszolgáltatók szerzik meg, amelyek ugyanebben a tagállamban telepedtek le.

- 56 Az Elsőfokú Bíróság ezzel nem fordította meg a felekre háruló bizonyítási terhet. Azon tényállási elemekre vonatkozó önálló értékelést végzett, amelyek a megjelölt események határon átnyúló közvetítései valós előfordulásának megállapítására irányulnak. Márpedig ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróságnak jogában áll, hogy figyelembe vegye azt, ha az egyik fél tartózkodik attól, hogy a saját állításait alátámasztó körülményeket terjesszen elő (lásd a C-214/05. P. sz., Rossi kontra OHIM ügyben 2006. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-7057. o.] 23. pontját).
- 57 Ezenkívül állandó ítélkezési gyakorlat, hogy a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat, erre tekintettel pedig csak az Elsőfokú Bíróságnak van hatásköre a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincs szó az elferdítésükről – nem minősül jogkérdésnek, amelynek a vizsgálata a fellebbezési eljárás keretein belül a Bíróságra tartozna (lásd a C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-7561. o.] 22. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 58 A Bíróság előtt nem hivatkoztak a tények elferdítésére. E feltételek mellett a Bíróságnak nem feladata vizsgálni, hogy helyes volt-e az Elsőfokú Bíróság azon következtetése, mely szerint nem nyert bizonyítást, hogy az érintett televíziós közvetítési jogokat szükségszerűen az Egyesült Királyságban letelepedett műsorszolgáltatók szerezték volna meg.
- 59 Másodszor azt kell megvizsgálni, hogy a vitatott aktus biztosít-e mérlegelési lehetőséget a végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságoknak, vagy pedig ez a végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik.

- 60 Kétségtelen, hogy a nemzeti hatóságok nincsenek megfosztva minden mozgástértől a 89/552 irányelv 3a. cikke (3) bekezdésének végrehajtása során. Az ebből eredő kötelezettségek teljesítése érdekében megfelelő ellenőrzési mechanizmusokat írhatnak elő.
- 61 A nemzeti hatóságok ugyanakkor kötelesek biztosítani, hogy az érintett televíziós műsorszolgáltatók ne kerülhessék meg a valamely más tagállam által a 89/552 irányelv 3a. cikke (1) bekezdésének alkalmazásával meghozott intézkedéseket, valamint oly módon gyakorolják a kizárólagos jogukat, hogy az érintett közönséget ne fosszák meg attól a lehetőségtől, hogy – e másik tagállam által meghatározott rendelkezések szerint – követhessék a társadalom számára kiemelten jelentősnek ítélt eseményeket.
- 62 Ezért, mint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 146. pontjában helyesen megállapította, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a joghatóságuk alá tartozó televíziós műsorszolgáltatók tiszteletben tartják az említett események közvetítésének azon feltételeit, amelyeket valamely más tagállam a Bizottság által jóváhagyott és a Hivatalos Lapban megjelentetett intézkedéseiben meghatározott. Ez utóbbi intézkedések – vagyis a jelen esetben a vitatott aktus – azok, amelyek meghatározzák az elérendő eredményt. Ezzel az eredménnyel kapcsolatban tehát a tagállamok semmilyen mérlegelési lehetőséggel nem rendelkeznek.
- 63 Márpedig a televíziós műsorszolgáltatók és az Infront jogi helyzete vonatkozásában felmerülő hátrányok ennek az eredménynek az elérésére irányuló kötelezettségből származnak.
- 64 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A személyes érintettségre vonatkozó feltétel megsértésére alapított második jogalapról

A felek érvei

- 65 A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a vitatott aktus az EK 230. cikk negyedik bekezdése és a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében személyében érinti az Infrontot.
- 66 A Bizottság arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság által alkalmazott megközelítés ahhoz vezet, hogy a televíziós közvetítési jogok minden olyan birtokosát személyében érintettnek kellene tekinteni, akikre az Egyesült Királyság által a 89/552 irányelv 3a. cikke (1) bekezdésének alkalmazásával meghozott intézkedések hatással vannak, annak ellenére, hogy sokan vannak ilyenek. A vitatott aktus az Infrontot – az ilyen jogok valamennyi birtokosához hasonlóan – csak objektív minőségében, a sportesemények televíziós közvetítési jogainak közvetítőjeként érinti, aki a megjelölt események egyike vonatkozásában megvásárolta az említett jogokat.
- 67 Ezenkívül a televíziós közvetítési jogok olyan birtokosai, mint az Infront, a vitatott aktussal jóváhagyott nemzeti intézkedéseknek csak a gazdasági következményeit viselik. Márpedig adott vállalkozás nem lehet személyében érintett valamely rendelkezés által önmagában azon tény miatt, hogy e rendelkezés hatással van a gazdasági helyzetére, ez pedig még inkább így van, ha az ilyen következmények a szokásos kereskedelmi kockázat körébe tartoznak.
- 68 A vitatott aktus tehát nem a sajátos jellemzői vagy az őt minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik az Infrontra.

- 69 Az Infront úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen emelte ki azokat az elemeket, amelyek más személyektől megkülönböztetik őt, vagyis, hogy az Infront a megjelölt események jegyzékén szereplő egyik esemény televíziós közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogokkal rendelkezik, valamint hogy ezeket a jogokat a jegyzék elkészítését és a Bizottság általi jóváhagyását megelőzően szerezte meg, végül pedig hogy ez a jóváhagyás súlyos kárt okoz az említett jogok Infront általi gyakorlásában, mivel az Infront nem tudja kizárólagos alapon átengedni e jogokat.

A Bíróság álláspontja

- 70 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azon alanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, és ezáltal a címzethez hasonló módon egyéniíti őket (lásd különösen a 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítéletet [EBHT 1963., 197., 223. o.], valamint a C-78/03. P. sz., Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben 2005. december 13-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-10737. o.] 33. pontját).
- 71 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik az is, hogy ha a megtámadott határozat annak elfogadásakor azonosított vagy azonosítható személyek csoportját érinti, a csoport tagjaira jellemző szempontok alapján e személyeket e jogi aktus azért érintheti személyükben, mert gazdasági szereplők meghatározott köréhez tartoznak (lásd a C-11/82. sz., Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ügyben 1985. január 17-én hozott ítélet [EBHT 1985., 207. o.] 31. pontját, valamint a C-182/03. és C-217/03. sz., Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. június 22-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5479. o.] 60. pontját).

- 72 Mint azt a főtanácsnok az indítványának 99. és 100. pontjában kiemelte, ez különösen így van abban az esetben, ha a határozat az egyén által az elfogadását megelőzően megszerzett jogokat módosítja (lásd különösen a 106/63. és a 107/63. sz., Toepfer és Getredie-Import Gesellschaft kontra Bizottság ügyben 1965. július 1-jén hozott ítéletet [EBHT 1965., 525., 533. o.]).
- 73 Az Infront a FIFA-labdarúgó-világbajnokság – amely a megjelölt eseményeket tartalmazó, a Bizottságnak bejelentett és a vitatott aktussal jóváhagyott jegyzéken szereplő események egyike – döntőinek televíziós közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogokkal rendelkezett a 2002. és 2006. év vonatkozásában.
- 74 Ezenkívül tény, hogy az Infront ezeket a kizárólagos jogokat a vitatott aktus elfogadását megelőzően szerezte meg, valamint hogy ebben az időpontban csak hat olyan társaság létezett, amelyek az említett jegyzéken szereplő események televíziós közvetítésére vonatkozó jogok megszerzése érdekében jelentős beruházásokat eszközöltek.
- 75 Ebből következik, hogy az Infront a vitatott aktus elfogadásának időpontjában tökéletesen azonosítható volt.
- 76 Végül, a jelen ítélet 51–52. pontjából következik, hogy a vitatott aktus a fent említett hat társaságból álló csoport tagjaira – amelyeknek egyike az Infront – sajátos jellemzőik folytán vonatkozott, vagyis a megjelölt események televíziós közvetítésére vonatkozó kizárólagos jogok birtokosaiként érintette őket.
- 77 E feltételek mellett az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vitatott aktus személyében érinti az Infrontot.

78 Következésképpen a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani, ebből eredően pedig a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

79 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel pereszes lett, az Infront kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A fellebbezést elutasítja.**

- 2) Az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások